

ПРОФ. ДР СВЕТОЗАР КУРЕПА (1929–2010)

У Загребу је 2. фебруара 2010. године преминуо истакнути математичар Светозар Курепа, професор Универзитета у Загребу. Један је од бројних научника из ове српске породице са Баније, из које су и његов стриц Ђуро и брат од стрица Милан, физичар – оба су били чланови САНУ. Путем науке иду и Светозареви наследници – ћерка др Александра Курепа-Вашка и др Зоран Курепа универзитетски су професори у САД.

Рођен је 25. маја 1929. године у Мајским Пољанама код Глине, од родитеља Милана и Милке. Матурирао је, дипломирао, докторирао и урадио хабилитациону тезу у Загребу. Доцент је већ 1953, редовни професор 1966. године.

После две године у институту Нилса Бора и војног рока, усавршавао се на универзитетима Мериленд и Чикаго. Предавања по позиву држао је на овим истим и бројним другим универзитетима Европе и Америке. Тако је по једну годину провео у Џорџтауну и Ватерлоу (Канада), потом краће време у Милану, те поново на Мериленду и Ватерлоу. Тај број увећавају његова учешћа на научним скуповима. Био је члан редакција у пет научних часописа Југославије и света и члан више математичких друштава.

Обављао је све руководеће функције на Математичком одјелу ПМФ и две године био декан факултета, а и водитељ Групе за математичке методе Одјела теоријске физике Института „Руђер Бошковић“. Водитељ је постдипломских студија на Свеучилишту у Загребу од 1972. до 1980. и од 1984. до 1994. године.

С. Курепа је био математичар изузетне ширине и дубине. Подручја његових научних истраживања су: Теорија оператора, Теорија функционалних једначина у векторским просторима и Теорија мере. Његови радови из сваке од ових области имали су велики одјек у свету, што показују подаци из Science Citation Index и чињеница да су цитирани у више светски познатих монографија и уџбеника. На основу Курепиних резултата написано је у свету више докторских дисертација. У Југославији је извео 9 доктора и 23 магистра.

Уз 70 радова у научним часописима, објавио је 20 уџбеника и монографија на око 4000 страница; најзначајније су монографије: Коначно димензионални векторски простори и Функционална анализа. Значајан је због вођења постдипломских курсева на ПМФ у Загребу, јер такав рад битно подстиче развој академских институција. Награђен је 1963. године наградом „Руђер Бошковић“ за радове из функционалне анализе, 1968, наградом града Загреба за „Коначно димензионалне векторске просторе“, а 1984. године добио је признање „Даворин Трстењак“ као истакнути писац уџбеника.

Раде Дацић